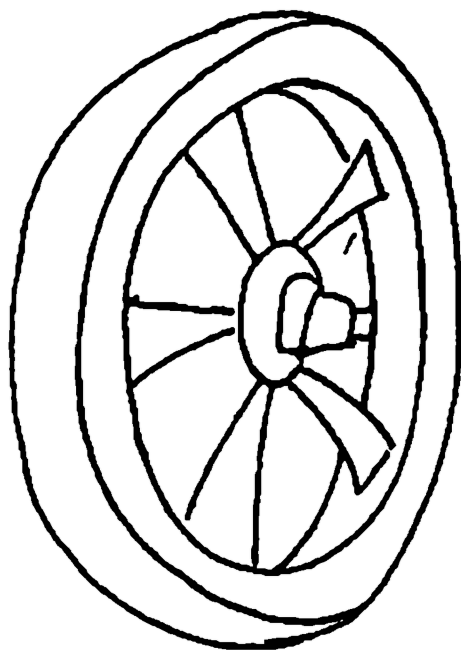

Една мечка имала три мечета. Всяка сутрин тя ги оставяла сами в бърлогата си и отивала да ловува. Но вълкът научил това и решил да изяде мечетата, докато майка им търси храна.

Промъкнал се той един ден до мечата бърлога и побутнал вратата. Тя била заключена.

– Мечета, – провикнал се вълкът – отворете ми! Аз съм вашата майка!

– Не си нашата майка! – отговорили мечетата – Видяхме през ключалката лапата ти! На нашата майка пръстите са в червено, а твоите са сиви!

Отишъл си вълкът. Но на другия ден намерил червена боя, намазал си пръстите и пак почукал на бърлогата.

– Мечета, – провикнал се вълкът – отворете ми! Аз съм вашата майка! Вижте ми пръстите – червени са!

– Да, но на нашата майка главата е кафява, а твоята е сива! – отговорили мечетата – Ти не си нашата майка!

На другия ден вълкът боядисал главата си кафява и пак почукал на бърлогата.

– Мечета, – провикнал се той – отворете ми! Аз съм вашата майка! Вижте, че и главата ми е кафява!

– Да, но на нашата майка муцуната е бяла! – разсмели се от вътре мечетата – Ти си вълка, а не нашата майка!

На четвъртия ден вълкът намерил киреч, боядисал си муцуната и отишъл до мечата бърлога. Още от далеч той се провикнал:

– Мили мои меченца, аз съм вашата майка! Отворете ми, че много храна ви нося!

Погледнали мечетата – пръстите червени, главата кафява, муцуната бяла. Повярвали, че наистина е майка им. Отворили вратата и коварния вълк ги изял.

Дошла си вечерта мецана – какво да види! Вратата отворена, а в бърлогата останали само кокалите на меченцата. Разплакала се тя, плакала, плакала... Накрая тръгнала да търси вълка.

Но не знаела къде да го намери. Обикаляла ден и нощ, най-накрая решила да попита лисицата: